

РЕШЕНИЕ

№ 69

гр. Перник, 25.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести май през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ВИКТОР Б. ГЕОРГИЕВ**

Членове: **БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ**
МАРИНЕЛА КР. МАРИНОВА-СТОЕВА

при участието на секретаря **ЗЛАТКА М. СТОЯНОВА**
в присъствието на прокурора **Бисер Игнатов Ковачки (РП-Перник)**
като разглежда докладваното от **ВИКТОР Б. ГЕОРГИЕВ** Въззивно наказателно дело от общ характер № 20211700600091 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

С ПРИСЪДА №260012 от 20.10.2020 г. постановена по **НОХД00955** по описа за **2020 Г**, Пернишкият районен съд е признал подсъдимия **К. Л. В.** – роден на *** г. в ***, с постоянен и настоящ адрес: ***, българин, с българско гражданство, с *** образование, неженен, работещ в ***, неосъждан, с ЕГН *****, за **ВИНОВЕН** в това, че на *** г., в ***, чрез нанасяне на удари с ръце и крака, повредил чужда /собственост на **О. Б. П.**/ движима вещ – лек автомобил марка/модел „Нисан Кашкай“ с рег. №*** /счупил: рамо на лява стъклочистачка; перо на лява стъклочистачка, рамо на задна стъклочистачка; антена; емблема на декоративна решетка; предна броня; комплект стойки и щипки за предна броня; облицовка на лява предна броня /решетка/ и предна лява врата/, като всички щети са на обща стойност **2710,57 лв.** /две хиляди седемстотин и десет лева и 57 ст./ - престъпление по чл.216, ал.1 от НК, за което на основание чл.216, ал.1, вр.чл.54, вр. чл.55, ал.1, т.2, б.“б“, вр. чл.42а, ал.2, т.1 и т.2 от Наказателния кодекс го е осъдил на „Пробация“ с пробационни мерки: „задължителна регистрация по настоящ адрес“ с продължителност **6 /шест/**

месеца, с периодичност два пъти седмично, и „задължителни периодични срещи с пробационен служител“, с продължителност 6 /шест/ месеца. Съдът е осъдил подсъдимия К. Л. В., да заплати в полза на бюджета, по сметка на ОДМВР - П. сумата от 128,10 лв. /сто двадесет и осем лева и 10 ст./, представляваща направени разноски в досъдебното производство /за възнаграждение на вещо лице/.

Във въззивната жалба, дала повод за образуване на настоящото производство, се навеждат оплаквания, че присъдата е неправилна. Моли се за отмяна на атакувания съдебен акт.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция представителят на Окръжна прокуратура-Перник излага становище за неоснователност на въззивната жалба. Сочи, че когато са причинени умишлено щети по чужд автомобил в размер на над 3000 лв. и да твърди, че подобно деяние е незначително, е неоснователно. Акцентираща, че няма никакво значение, дали щетите са били възстановени, кога и от кого. Деянието описва, че е несъмнено осъществено и първоинстанционният съд правилно е приложил разпоредбата на чл. 55 от НК и именно заради това, присъдата е правилна и законосъобразна и моли ПОС да я потвърди.

Адв. К. моли съда да отмени обжалваната присъда и да постанови нова, с която да признае подсъдимия за невиновен по повдигнатото обвинение. За да стигне до извод за виновност сочи, че първоинстанционният съд е преценил, че подсъдимият не е възстановил щетите по автомобила и че те са в значително завишен размер. Обезщетяването на пострадалия сочи, че представлява гражданско правоотношение на основание чл.45 от ЗЗД. В изпълнение на това свое задължение подсъдимият бил влязъл в преговори с другата страна по правоотношението, определена му е цена за вредите и е заплатил. Размерът на причинените щети е определен въз основа на показания на лице, което е получило застрахователно обезщетение въз основа на измама според защитата. Собственикът на автомобила е декларирал пред застрахователя, че не е получавал обезщетение от трето лице, това не е вярно, точно кои елементи от автомобила са увредени от деянието на К. В. е определено само и единствено от показанията на свидетеля О. П.. Твърди, че случая е маловажен.

Жалбоподателят В. сочи, че съжالياва за това което се е случило, като в последна си дума К.В. изразява съжаление за стореното.

Пернишкият окръжен съд, след цялостна проверка на присъдата, независимо от основанията, посочени от страните, в предмета и пределите на въззивната проверка по чл. 313 и чл. 314 НПК, намира въззивната жалба за процесуално допустима, поради подаването ѝ в законоустановения 15-дневен срок от лице с надлежна процесуална легитимация и срещу подлежащ на обжалване акт, а разгледана по същество – за неоснователна.

По делото са събрани в необходимия обем и по съответния процесуален ред доказателства, нужни за неговото правилно решаване. От съвкупната преценка на

събраните доказателствени материали, въззивният съд установи фактическа обстановка, съответстваща с описаната в мотивите на първоинстанционния съд, а именно:

Подсъдимият К. Л. В. е роден на ***г. в *** и живее същия град. С *** образование е. Не е женен. Работи в ***. Не е осъждан.

От фактическа страна първоинстанционният съд е приел следната фактическа обстановка, на база събрания по делото доказателствен материал. Свидетелката Й. и подсъдимият В. имали връзка от три години, преди датата на деянието, като до този момент нямали проблеми в отношенията си. Свидетелката Й. поддържала приятелски отношения и със свид. К. О. П., когото познавала от години, като двамата били и от един и същи квартал в *** и блоковете, в които живеели се намирали близо един до друг. Подсъдимият от своя страна познавал лично свид. К. П. от излизания в обща компания, но не поддържал никакви отношения с него. И трите лица живеели в ***, на близко разстояние помежду си.

Свидетелят О. Б. П. /баща на свид. К. П./ притежавал лек автомобил марка/модел „Нисан Кашкай“, с рег. № ***, който закупил като нов в края на м.*** г. Автомобилът предоставил на сина си - К. П., който реално го ползвал.

На ***г. свид. Й. Й. и свид. К. П. били заедно на рожден ден на техен общ приятел. През нощта двамата си тръгнали заедно и се прибрали с едно такси, тъй като живеели в една посока. Когато автомобилът ги оставил в квартал „***“ на град ***, свид. П. изпратил пеша до нейния жилищен блок свид. Й. и пред входа на кооперацията я целунал. Й. се отдръпнала и пояснила, че има приятел, а след това двамата се прибрали по домовете си.

На ***г. свид. Й. Й. споделила за случилото се на подсъдимия, което довело до скандал между двамата. Още същата вечер той взел мобилния телефон на приятелката си и от него започнал да изпраща съобщения на свид. К. П., тъй като искал да се срещнат и да се „разберат“. Свид. П. обаче не отговорил на повикванията и съобщенията, което допълнително раздразнило подсъдимия.

Рано сутринта на ***г. К.В. станал и излязъл от дома си /в който по това време се намирала и свид. Й. Й./, с намерението да изясни проблема със свидетеля. В това свое намерение обвиняемият бил улеснен, тъй като св. Й. Й. предния ден му била посочила жилищния блок, в който живеел св. К. П., както и управлението от него лек автомобил марка/модел „Нисан Кашкай“.

Около 07:30ч. подсъдимият стигнал пеша до паркирания до блок ** и блок ** лек автомобил и бързо разпознал същия. Доближил се до джипа и нанесъл силен удар с крак, от който се включила алармата, като очаквал, че това ще принуди свид. П. да слезе, за да разговарят. Вместо него обаче на прозореца на жилището, гледащ към паркинга, излязъл свид. О. П., който изненадан от действието на непознатия, извикал към него, искайки обяснение за стореното. Това не възпряло подсъдимия, който продължил да нанася силни удари с крак по превозното средство, а така също и с ръце в областта на чистачките /предни и задна/.

В същия момент на мястото пристигнала свид. Й. Й., която още при излизането на приятеля си рано сутринта от жилището се досетила за намеренията му. Заварвайки

го пред блока на свидетеля К. П. и възприемайки действията му спрямо автомобила, Й. започнала да го дърпа в опит да го успокои и да го накара да спре.

Междувременно, ядосан от случващото се, свидетелят О. П., слязъл пред блока при видимо вече повредения си лек автомобил, като питал В. защо рита колата му. В този момент подсъдимият престанал да нанася удари по нея, но насочил агресията си към П. викайки към него „дали е бащата на К.“ и къде е синът му, настоявайки последният да дойде. Видимо афектиран обяснявал, че цяла нощ е писал съобщения на сина му, на които той не отговарял, както и че иска да се види с него, за да се разберат. Свид. П. обяснил, че синът му не е в апартамента, тъй като по-рано е тръгнал на работа, както и че колата е негова собственост. Уведомил го, че ще извика полиция и позвънил на телефон за спешни повиквания 112, като съобщил за случващото се.

На мястото бил изпратен автопатрул на ** РУ ОД МВР - гр. П. в състав свидетелите Н. С. З. и Я. Г. С. - полицаи в група „ООР“ в Сектор „Охранителна полиция“ към ** РУ ОД МВР - гр. П.. Когато полицейските служители пристигнали подсъдимият вече бил по-спокоен и нямал агресивно поведение, напротив - съдействал за изясняване на случая. Признал, че е повредил лекия автомобил марка/модел „Нисан Кашкай“, като обяснил, че го е извършил поради съмнения, че синът на свид. О. П. - К. - се среща с приятелката му.

Служителите на МВР задържали В. и същият бил настанен в помещение за настаняване на задържани лица при *** РУ - гр. П..

Вследствие на нанесените удари с крака и ръце от страна на подсъдимия К.В. на лекия автомобил марка/модел „Нисан Кашкай“ с рег. № *** били причинени следните повреди: счупено рамо на лява стъклочистачка; счупено перо на лява стъклочистачка; счупено рамо на задна стъклочистачка; счупена антена; счупена емблема на декоративна решетка; счупена предна броня; счупен комплект стойки и щипки за предна броня; счупена облицовка лява на предна броня /решетка/; и счупил предна лява врата. Счупената антена и повредената предна лява врата можели да бъдат възстановени, а всички останали повреди предполагали цялостна подмяна на съответния детайл.

Извършената в хода на разследването съдебна оценителна експертиза установила, че общата стойност на всички нанесени щети по лекия автомобил марка/модел „Нисан Кашкай“ е в размер на 2 710.57 лв. /две хиляди седемстотин и десет лева и петдесет и седем стотинки/.

На ***г. свидетелката Й. Й. превела по банков път предоставена ѝ от подсъдимия сума от 1000 лева по сметка на свид. К. П.. Сумата последният съгласувал с баща си и била посочена от тях в отговор на предложение от страна на подсъдимия да възстанови причинените на автомобила щети.

Същевременно, предвид наличната застраховка Автокаско, по повод настъпилото на ***г. застрахователно събитие, собственикът на автомобила – О. П., завел претенция за изплащане на застрахователно обезщетение по щета №*** към ЗАД „Армеец“ АД. На ***г. дружеството изплатило обезщетение в размер 3 501,71 лв. на оторизирания представител на марката „Омникар Ауто“ ООД, гр. С. въз основа издадена фактура №*****г. за извършени ремонтни дейности на застрахования

автомобил в негов сервиз.

Тази фактическа обстановка, прита от ПРС и споделена и от ПОС, се установява по несъмнен начин от събраните в ходда на ДП доказателства Протоколи за разпити на свидетели /л. 30, 32 - 33 и 36 - 37 от досъдебното производство/; протокол за оглед на местопроизшествие ведно с изготвен фотоалбум /л.8 - 22 от досъдебното производство/; заверено копие на Свидетелство за регистрация Част I на лек автомобил марка/модел „Нисан Кашкай“ с рег. № *** /л. 31/; протокол за изготвена съдебно-оценъчна експертиза /л. 39 - 40/; писма от ЗАД „Армеец“ /л. 52 и 62/; заверени копия на операционна бележка и преводно нареждане за кредитен превод /л. 68 - 69/; заверени копия на разпечатки на текстови съобщения /л. 70 - 76/; справка съдимост /л. 29/; справка от УИС на ПРБ /л. 25/; и други.

При тази доказателствена съвкупност прокурорът при РП-П., е счел, че К. Л. В. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл. 216, ал. 1 НК, за това, че:

На ***г., в ***, чрез нанасяне на удари с ръце и крака, повредил чужда /собственост на О. Б. П./ движима вещ - лек автомобил марка/модел „Нисан Кашкай“ с рег. № *** /счупил: рамо на лява стъклочистачка; перо на лява стъклочистачка; рамо на задна стъклочистачка; антена; емблема на декоративна решетка; предна броня; комплект стойки и щипки за предна броня; облицовка лява на предна броня /решетка/; и предна лява врата/, като всички щети са на обща стойност 2710.57 лв. /две хиляди седемстотин и десет лева и петдесет и седем стотинки/, като именно в посочения смисъл му е било повдигнато обвинение и същият е бил предаден на съд. Разпитан в качеството на обвиняем К.В. се е възползвал, от правото си да не дава обяснения по повдигнатото му обвинение, като едва пред първата и пред въззивната инстанция е изразил съжаление за случилото се.

Изложената фактическа обстановка ПРС е приел за установена на база посочените доказателства в ДП и събраните пред него такива, в това число: обясненията на подсъдимия; показанията на пострадалия О. Б. П., Н. С. З., Й. А. Й., К. О. П. и Я. Г. С., дадени в съдебното следствие, а за последния и пред орган на досъдебното производство, приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им в отделни части при условията на чл.281, ал.5, вр. ал.1, т.2, предл.2 от НПК; писмените доказателства, приложени по досъдебно производство №769/2019г. по описа на ** РУ при ОД МВР П. /протокол за оглед на местопроизшествие ведно с изготвен фотоалбум, заверено копие на свидетелство за регистрация Част I на лек автомобил марка/модел „Нисан Кашкай“ с рег. № ***; писма от ЗАД „Армеец“ АД; заверени копия на операционна бележка и преводно нареждане за кредитен превод; заверени копия на разпечатки на текстови съобщения; справка за съдимост; справка от УИС на ПРБ/, и тези събрани в съдебното следствие: писмо, изх. №2-6103/25.09.2020г. на ЗАД „Армеец“ АД, ведно с опис на щети по претенция № ***, както и извършената съдебна оценителна експертиза.

Въз основа на тези доказателствени материали, събрани и проверени непосредствено от съда, преценени в тяхната взаимовръзка и логическа последователност, съдебният състав приел за доказано по несъмнен начин, че деянието, предмет на настоящото обвинение, е извършено от подсъдимия, като е постановил горечитирания съдебен акт,, признавайки подсъдимият за виновен по повдигнатото му обвинение и налагайки му наказание пробация в минимален размер при двете задължителни пробационни мерки .

В хода на проведеното по делото съдебно следствие пред първата инстанция подсъдимият е упражнил процесуалното си право да даде обяснения по обвинението. По същество не е оспорил отразеното в обстоятелствената част на обвинителния акт. Правилно на база събраната доказателствена съвкупност, ПРС е приел за безспорни по делото следните факти, а именно: че между страните не се спори, че на инкриминираните дата, време и място подсъдимият, чрез нанасяне на удари с ръце и крака е причинил повреди на чужда вещ – лек автомобил Нисан Кашкай с рег. № ***, собственост на свид. О. П.. Причинените от действията му щети като проявление и локализация, също не са спорни. Безпротиворечиво са били изяснени подбудите му за извършване на престъпното деяние - изпитано чувство на ревност от случай на интимност между свид. К. П. и приятелката му – свид. Й. Й., за който последната му споделила. Не се е спорило по делото, че разкайвайки се за постъпката си, около месец и половина по-късно, подсъдимият е заплатил на пострадалия /чрез неговия син – свид. К. П./ сума от 1000 лева, посочена му като удовлетворяваща го и достатъчна за възстановяване на причинените на имуществото му вреди.

Горните факти ПРС е приел, че се намират потвърждение във всички събрани по делото писмени и гласни доказателства, които са еднопосочни в съдържанието си и взаимно се допълват, поради което и предвид позицията на страните по-горе, съдът ги приема за установени и не намира за необходимо подробно обсъждане и анализ на същите. В обясненията си подсъдимият признава и пред двете инстанции тези факти, а самопризнанието му се утвърждава като достоверно от останалите доказателствени източници – показанията на очевидците свид. О. П., Й. Й., от допълващите ги показания на свид. К. П. и на полицейските служители Я. С. и Н. З., както и от *Протоколът за оглед цели да закрепи в писмен вид състоянието на мястото на престъплението във вида, в който е то към извършването на деянието. Протоколът за оглед цели да закрепи в писмен вид състоянието на мястото на престъплението във вида, в който е то към извършването на деянието.* закрепеното с протокола за оглед и фотоалбума към него фактическо положение.

Визираните доказателствени източници дават пълна и непротиворечива информация относно начина и времето на извършване на престъпното посегателство, неговият предмет, очертан по вид и съответни индивидуализиращи го характеристики, настъпилите вреди последици, изясняват и подбудите на дееца.

Въз основа на кредитираните доказателствени източници съдебният състав разгледал делото като първа инстанция е приел, че подсъдимият е извършил целенасочени действия към увреждане на чуждата движима вещ, нанасяйки множество удари с ръце и крака върху различни части от нея. Обстоятелствата, при които се е случило това и цялостното поведение на подсъдимия в изпълнение на противоправните действия /съпроводени с вербална агресия и явно изявена демонстративност и дързост/, не оставят съмнение, че е предвиждал и пряко е целял общественоопасните последици, т.е., осъществил е престъплението с пряк умисъл.

Спорни пред ПРС са били следните доводи, застъпени и във въззивната жалба относно приложението на чл. 216, ал. 4 НК, като ПОС в този смисъл, напълно споделя изнесеното в мотивите на първостепенния съд, а именно, че една правна квалификация на престъплението, а именно по чл.216, ал.4 от НК, при положение, че лицето е предадено на съд за престъпление от общ характер, каквото е чл.216, ал.1 НК, не кореспондира по никакъв начин с престъпление, което се преследва по частно-правен ред, каквото е това по чл.216, ал.4 НК, като правилно ПРС е посочил, че макар и да се оспорва остойността на нанесените на повредената вещ щети, като се излагат

аргументи, че меродавно в тази насока е волеизявлението на пострадалия, а не дадената експертна оценка от вещо лице. И че чрез заплащане от страна на подсъдимия на определената от пострадалия сума от 1000 лева, то вредите от престъплението са напълно възстановени и на тази основа и с оглед позицията относно правната квалификация на деянието на К.В., защитникът пледирал, че в казуса следва да намери приложение императивната разпоредба на чл.78а, ал.1 от НК, то напълно правилно и в съответствие с разпоредбите на НПК първоинстанционният съд на база събирания доказателства за фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, е изградил не само фактическата обстановка по делото, но е извел занокосъобразни правни изводи на база същата, като е приел, че по делото е катогоорично доказано обвинението, както от обективна, така и от субективна страна. Следва да се посочи, че както първата, така и пред настоящата инстанция, споделя, че се касае за престъпление именно по посочения престъпен състав, а не за престъпление по чл.216 ал.4 от НК, когато предмет на престъплението е частно имущество, наказателното преследване се възбужда по тъжба на пострадалия. Т.е., престъплението по чл.216 ал.4 от НК е от частен характер и се преследва не по общия публично-правен ред - с обвинителен акт от прокурора, а въз основа частна тъжба, подадена от пострадалия до съда. Когато събраните доказателства се окажат несъставомерни да реализират престъплението от общ характер и публичното обвинение е недоказано, осъждане на подсъдимия по различна от повдигнатото обвинение правна квалификация, която е за състав на престъпление от частен характер, е възможно само при условията на чл. чл.287, ал.5 НПК. С регламентираното в тази хипотеза особеното правило и с цел охраняване правата на пострадалия, се допуска съдът да ангажира наказателната отговорност на дееца за престъпление, за което не е предявено обвинение от частен характер с подаване на частна тъжба, в отклонение от нормалното развитие на наказателното производство по дела от частен характер. Процесуалната норма по-горе е приложима при наличието на две положителни предпоставки: наказателното производство с обвинение от общ характер да е образувано от прокурора преди изтичане на сроковете по чл.81, ал.3 НПК и прокурорът /при условията в чл.48 от НПК/ или частният обвинител, ако такъв е бил конституиран по делото, изрично да поиска от съда да се произнесе с присъдата и за престъплението, което се преследва по частно-правен ред. Съдебната практика е последователна и еднопосочна, че разпоредбата на чл.287, ал.5 от НПК не може да се прилага по искане на други страни, различни от прокурора и частния обвинител, и че не може да се прилага от съда служебно, а е необходимо надлежно сезиране от горепосочените субекти – прокурор или частен обвинител. ПОС изцяло споделя съображения на първостепенния съд по този въпрос и не намира за нужно да ги доразвива, като ПРС е дал достатъчно правилен и изчерпателен отговор на това възражение, като правилно е отхвърлил тезата на защита, както и ПОС намира, че това възражение е неоснователно.

Съдът в настоящия му състав намира за неоснователно и другото възражение, наведено от защитата, и поддържано и пред първата и пред настоящата инстанция, че се касае за „маловажен случай“, като приема, че правното квалифициране на деянието е законосъобразно извършено, при правилно приложение на материалния закон.

Въпреки установените в казуса смекчаващи отговорността обстоятелства случаят не е маловажен по смисъла на чл. 93, т.9 от НК. Съгласно цитираната разпоредба, деянието представлява маловажен случай, когато степента на обществената му опасност е по-ниска в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид с оглед липсата или незначителността на вредните последици, или с оглед на други смекчаващи обстоятелства. Преценката дали едно деяние представлява маловажен случай се извършва на основата на фактическите

данни по конкретния казус, отнасящи се до начина на извършване на деянието, вида и стойността на предмета му, вредните последици, данните за личността на дееца и всички други обстоятелства, които имат значение за степента на обществена опасност и моралната укоримост на извършеното. Вярно е, че оценката на щетата не е водещ и определящ критерий при преценката за маловажност, но безспорно има значение.

В конкретния случай, съгласно заключението на оценителната експертиза, повредите нанесени на чуждата вещ са на стойност 2 710,57 лева и се съизмерват с близо петкратния размер на МРЗ, установена в страната към инкриминираната датата, както правилно е посочила и първата инстанция. В същото време, касае се за повреди нанесени на нов лек автомобил, с първа регистрация ***г. Причинените повреди като брой, вид и засегнати детайли съвсем не са пренебрежими, засегнали са възможността на пострадалия да ползва веща си по предназначение, същият е търпял затруднения и неудобства до възстановяването, макар разходите в тази насока да са поети от застраховател на основание сключен договор за имуществено застраховане „Каско“. Изложените обстоятелства не определят вредните последици като незначителни и ПРС правилно е отчетел, внесените суми от 1000 лева и изразеното съжаление като смекчаващи вината обстоятелства, водещи до приложение на чл. 55 НК, но не и до маловажност на случая, с което ПОС не намира основание да не се съгласи и солидаризира.

При правилно изяснената фактическа обстановка, първоинстанционният съд е направил законосъобразен правен извод, че инкриминираното поведение на подсъдимия В. изпълва от обективна и субективна страна признаците на престъпление по чл. 216, ал. 1 НК.

Престъплението по чл. 216, ал. 1 НК е резултатно престъпление, като в случая с един и същ термин са обозначени както изпълнителното деяние, така и резултата от него. Престъпният резултат е негодността на чуждата вещ – невъзможността тя да се ползва по своето нормално (първоначално) предназначение. При повреждането негодността на вещта да се ползва по своето обичайно предназначение е или временна (ползването на вещта може да се възстанови след ремонт), или частична (вещта не може да се ползва в пълен обем, не може да се ползва пълноценно). При унищожаването негодността е такава, че вещта губи окончателно и напълно своето нормално (първоначално) предназначение, като в случая, се касае за първата хипотеза- повреждане, като вещта, видно от посоченото, по-горе е установено, че е била с множество повредени елементи, което е довело до разходи по възстановяването ѝ във висок размер, което изключва приемането че деянието е маловажен случай, поради което и ПОС намира това възражение поддържано във въззивната жалба за неоснователно. Последващото заплащане на застрахователно обезщетение е извършено на договорно основание и не проявява значение към правното третиране на подсъдимия за извършеното от него деяние.

От субективна страна е налице пряк умисъл в инкриминираното поведение на подсъдимия В.. Умисълът е обективиран с обстоятелството, че подсъдимият е съзнавал общественоопасния характер на деянието си, предвиждал е неговите общественоопасни последици и е целял настъпването им. Умисълът на подсъдимия ясно се обективира в изяснените подбуди и поведението му – същият е отишъл пред блока на свидетеля К. П., знаейки, че там паркира автомобила, който управлява, и в изблик на гняв е нанесъл множество удари по превозното средство с явното намерение да го увреди, което сочи за наличие на ясна представа в съзнанието му за деянието и за това, че същото ще доведе до целените общественоопасни последици.

Причина за извършване на деянието, улеснена от обхваналите чувства на ревност у подсъдимият, но както правилно е изяснил и достатъчно подробно в мотивите си ПРС, то не е било налице състояние на афект, което не е било в състояние да му пречи да контролира емоциите си, като правилно районният съд е приел, че подсъдимият е имал няколко дни да осмисли поведението си, преди да отиде пред блока и да започне да рита процесния автомобил.

Съдът, като първа инстанция правилно е приел, като смекчаващи отговорността обстоятелства чистото съдебно минало на К.В., липсата на други противоправни прояви до момента, младата му възраст, трудовата заетост, изразеното съжаление и критично отношение към извършеното, дадените обяснения в съдебното следствие, с които съдействал за изясняване на обстоятелствата по делото, както и проявеното желание за възстановяване на вредите от престъплението чрез заплащане на посочената му от пострадалия парична сума. Като обстоятелства отегчаващи отговорността обстоятелства съдът правилно е съобразил и проявената демонстративност и дързост в осъществяване на престъплението /то е извършено на обществено място, през деня и е съпроводено с непредизвикана вербална агресия към собственика на автомобила/, като посочените обстоятелства еднозначно е прието в практиката на ВКС, че се отчитат при индивидуализацията на наказанието.

С оглед формираните правни изводи, съдът като първа инстанция е признал подсъдимия К. Л. В. за виновен по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл.216, ал.1 от НК и като предвид всички обстоятелства правилно и обосновано е приложил при индивидуализацията на наказанието като такова при приложение на чл.55, ал.1, т.2, б. „б“ от Наказателния кодекс, предвиждаща привилегирован ред за наказване, като замени предвиденото в наказателната норма наказание лишаване от свобода с по-леко и го ОСЪДИ на пробация с пробационни мерки: „задължителна регистрация по настоящ адрес“ с продължителност 6 /шест/ месеца, с периодичност два пъти седмично, и „задължителни периодични срещи с пробационен служител“, с продължителност 6 /шест/ месеца.

Предвид изложеното, настоящият състав на Окръжен съд-Перник счита, че правилно ПРС е счел, че подсъдимият е извършил престъплението по чл. 216, ал. 1 НК, като е налице целият правопораждащ фактически състав на същото и правилно е индивидуализирал наказанието и е определил справедлив и адекватен размер на същото, като наказание в определените от ПРС размери е в изпълнение на целите по чл.36 от НК, при постигане на необходимия баланс между индивидуалната и генералната превенция.

Съдът като първа инстанция е отчетел и положените усилия за заплащане на сумата по щетите, заплащането на които отчита и ПОС, но настоящият състав намира, че на подсъдимият е наложено едно достатъчно снизходително наказание което неоснователно се атакува с направеното искане във въззивната жалба за отмяна на присъдата, ПОС намира искането за неоснователно с оглед на всичко изложено, като съобрази и че ПРС е наложил наказание в минималния срок от 6 месеца.

Правилно ПРС есоглед изхода на делото и на основание чл.189, ал.3 от НПК е осъдил подсъдимия К. Л. В. да заплати в полза на държавния бюджет, по сметка на ОД МВР – П., сумата от по 128,10 лева, представляваща направените в досъдебното производство разноси за възнаграждение на вещо лице.

При тези изводи, Пернишкият окръжен съд не намира основания за отменяване или изменяване на обжалваната присъда, като обжалваната присъда е обоснована, законосъобразна, постановена при спазване на процесуалните правила и наложеното наказание е справедливо, поради което липсват основания за нейното изменяване или отменяване.

Мотивиран от горното и на основание чл. 338, във вр. с чл. 334, т. 6 НПК,, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда №260012 от 20.10.2020 г. постановена по **НОХД00955** по описа за **2020 Г** на Пернишкия районен съд.

Решението е окончателно.

На основание чл. 340, ал. 2 от НПК да се изпрати писмено съобщение на страните за изготвяне на въззивното решение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____